

האזכור ראשון על יהודי ז'פין (בגרמנית: Reppen) מ-1329, כאשר על העיר הוטלה שומת מס יהודים מטעם נסיך ברנדבורג. ב-1573 היהודים גורשו מן העיר; הם הופיעו שוב ב-1671. ב-1690 בז'פין צויינה נוכחותם של שני יהודים; ב-1744- ארבעה יהודים וב-1770- שבעה יהודים. היו אלה ראשי משפחות בלבד, זאת אומרת, כמות היהודים האמיתית בעיר הייתה גבוהה יותר מהנראה בסטטיסטיקה הרשמית. היהודים מוזכרים גם במסמך מ-1808 בדבר "הזכות להתיישבות ולנישואים עבור יהודי רפן" וכן באישור השהייה למשפחות היהודים מהשנים 1812-1829.

בדו"ח של שר הדתות והחינוך הפרוסי מ-1845 מציינים את בית הכנסת ברפן. מאשרים את קיומו גם קטעי ארכיון מ-1854. מיקומו של בית הכנסת אינו ידוע. ידוע לנו, שבתום מלחמת העולם הראשונה, יהודים מעטים, שהתגוררו בעיר, השתתפו באולם התפילות בציבינקה.

ב-1855, מתוך 3500 תושבים היו 26 יהודים. אל המשפחות היהודיות החשובות ביותר בעיר במאה ה-19 השתייכו בני משפחת דרסל וסימון; בשלהי המאה ה-19 הם עברו לברלין וקמניץ'.

ב-1932 התגוררו בעיר 33 יהודים מה שהיווה 0,6 מהאוכלוסייה. הקהילה היהודית הורכבה מתושבי 12 יישובים בסביבה. דבר זה מצא את ביטויו בהרכבה של הנהלת הקהילה, שהיושב ראש הראשון שלה היה ד"ר רוזנברג מז'פין, השני שולר מציבינקה, והשלישי- באדר מטוז'ין.

גורם של יהודי ז'פין בתקופת הנאצים אינו ידוע. מסד הנתונים של יד ושם מצוין שישה בני אדם ילידי ז'פין שלאחר מכן התגוררו בברלין. כולם נספו בשואה.

ב-1940 הגרמנים החלו בבניית אוטוסטרדת הרייך מפרנקפורט שעל נהר האודר דרך פוזנן ללודז'. בעת בנייתה נעשה שימוש בכמות אדירה של עובדי כפייה ובאלה גם יהודים מגטו לודז' ומ"גטאות פרובינציאליים" אחרים מארץ הוורטה. מחנות עבודה מוקמו ב-37 יישובים לאורך האוטוסטרדה המתוכננת. שניים מהם נמצאו בקרבת ז'פין. עד לקיץ 1943 עבדו כאן

בתנאים מחפירים מ-200 עד 300 יהודים, מתוכם נספו רבים. קרוב לוודאי שהם נקברו בקברי אחים בבית העלמין היהודי בז'פין. לאחר חיסול מחנות העבודה האסירים שנותרו עוד בחיים גורשו אל מחנה ההשמדה הגרמני הנאצי אושוויץ. ב-9 במאי 1985 במרכזה של ז'פין חנכו את אבן הזיכרון לעובדי הכפייה אשר נטבחו או מתו באפיסת כוחות.

בית העלמין היהודי בז'פין נמצא על שטח מיוער לא גדול בחלקה המזרחי של העיר, ממש ליד הכביש לטוז'ין (רחוב פוזננסקה), כ-100 מטרים צפונית-מזרחית לכיכר פוזננסקי. שטחו של בית העלמין מגיע ל-0,1 הקטר. אין יודעים הרבה על תולדותיו של בית עלמין זה. הקמתו מתוארכת למאה ה-19. לפני 1939 בית העלמין היה מגודר בחומה והכניסה אליו נמצאה מהצד הדרום-מערבי. במהלך מלחמת העולם השנייה בית העלמין נהרס כמעט כליל. ב-20 ביוני 1972 נשיאות מועצת העם בז'לונה גורה נתנה אישור פורמלי לחיסולו בטרם עת של בית העלמין, במטרה ליצור בשטחו שטח ירוק. נהרסה אז החומה שסימנה את גבולות העלמין. היום צומח שם יער צעיר. נשתמרו רק שישה מקומות המעידים על קבורה, אשר מפוזרים בשטח ומצמיחים צמחיית פרא. אחת המצבות שנשתמרו בצורה מקוטעת, מקורה ב-1880. בהשוואה עם מסמכי בית העלמין מ-2010, הנזקים לאבני המצבות התרחבו ואי אפשר למצוא את הקטעים שתועדו לפני כן. להרס בית העלמין תורמת השלכת אשפת בנייה ואשפה בלתי חוקית.